

Лепкий Богдан Сильвестрович 1872—1941

Біографія

Богдан Сильвестрович Лепкий — письменник, літературознавець, критик, видавець, редактор, перекладач, художник, педагог, видатний діяч української та польської культури.

Народився 4 листопада 1872 року на хуторі Кривенькім, що на Тернопільщині, в сім'ї священика Сильвестра Лепкого (літературний псевдонім Марко Мурава). Хрещений 9 листопада того ж року в с. Крегулець Гусятинського району.

З шести років малий Богдан жив у Бережанах, у діда Михайла Глібовицького (1814-1887), священика, віце— маршалка Бережанського повіту. Основи знань юнак отримав у Бережанській гімназії (1883 — 1891). З дитячих літ Бережани, згадував письменник, стали "найкращим для нього містом у світі". Після закінчення гімназії у 1891 вступив до Віденської Академії мистецтв, щоб здобути малярську освіту, але згодом, через три місяці переводиться на філософський факультет.

Туга за Батьківщиною спонукала Лепкого перейти до Львівського університету, де він поринув в українську культурну стихію. Кількарічне навчання у Львівському університеті (1892 — 1895), по закінченні якого працює вчителем-суплентом в Бережанській гімназії (1895 — 1899). Займається творчою діяльністю. Одне за одним Уявляються його перші оповідання: "Дідусь", "Нездала п'ятка", "Над ставом", "Гусій" та ін.

1899 р. — виїзд до Кракова, де він розпочав свою викладацьку (педагогічну) діяльність в гімназіях ім. Яна Собєського, св. Яцка та св. Анни, читав лекції з української мови та літератури. Згодом отримав посаду лектора в Ягелонському університеті. У Кракові Б. Лепкий створив своєрідний український центр у польському літературному середовищі.

Події першої світової війни привели Б. Лепкого з сім'єю до Німеччини. У незвичайних умовах почалась його напружена праця, як громадського діяча в антицарському "Союзі

Визволення України". З 1915р. працював на просвітницькій роботі в таборах для військовополонених солдатів царської армії, спочатку в Фрайштаті, а потім у Раштаті біля Бадена (викладав історію літератури). З 1916 — просвітницька праця у таборі Вецляру, де Лепкий провадив малярську школу.

Влітку 1917р. відвідав Львів, Бережани, могилу батька о. С. Лепкого в селі Жуків, побачився з рідним братом, січовим стрільцем Левом Лепким.

Наприкінці 1925 р. Лепкий повернувся до Кракова і знову працює в університеті, де його іменовано доцентом, керівником кафедри української літератури, пізніше — професором Ягелонського університету (1932).

Друга світова війна розпочалася, коли Б. Лепкий зі своєю сім'єю перебував на відпочинку у Черче. 23 вересня 1939 року вони повертаються до Кракова (Польща). Останні роки життя були найтяжчі, затьмарені фашистською окупацією. Краківський університет було

закрито, Лепкий залишився без роботи, без пенсії, що спричинило матеріальну скруту. Проте літературну працю він не покинув: написав книжку мемуарів "Бережани" — третю частину "Казки мого життя", яку він не закінчив, повість "Крутіж", чимало віршів; перекладав з української на німецьку, дописував до українських журналів. "Краківських вістей".

21 липня 1941 р. Б. Лепкий помер. Похований на Раковицькому цвинтарі у Кракові (Польща).

Постійна адреса: http://ukrlit.org/lepkyi_bohdan_sylvestrovych